

[Lissa Mathiasen]

Det er derfor, jeg synes, det er lidt uanstændigt herfra bare at lægge det op, som om man nu skal kigge på, hvad der er mest hensigtsmæssigt. Det, man har kigget på her, er: Hvad er mest hensigtsmæssigt? Hvor kan man finde nogle hurtige penge for at forsøge på at få økonomien til at hænge sammen? Det synes jeg man redeligt skulle erkende.

Her er det så, jeg stillede spørgsmålet: Er man fra alle forligspartiernes side, i Fremskridtspartiet, i Kristeligt Folkeparti, enige i, at når disse tre trin er taget, så skal det slå fuldt igennem i relation til et nyt huslejebegreb? Det synes jeg er interessant.

#### **Marianne Jelved (RV):**

Af finansloven for 1990 fremgår det, at det er besluttet at begrænse stigningen i boligstøtten. Det kan man også læse i lovforslag nr. L 195. Boligstøtten stiger som bekendt med ca. 800 mio. kr. i 1990. Med det lovforslag, vi behandler nu, vil stigningen blive omkring 675 mio. kr.

Det er vigtigt at understrege, at der nedsættes et udvalg til at analysere huslejebegrebet, det vil sige, hvorledes der kan ske en opdeling af de udgifter, der tilsammen giver boligudgifterne, med henblik på at finde en model, der kan medvirke til en omkostningsbevidst adfærd og begrænse stigningen i boligstøtten.

Det er, som det også er fremgået af de tidligere ordføreres indlæg, en meget kompliceret sag. Derfor udvalget og derfor denne overgangsløsning, der betyder, at den støtteberettigende boligudgift nedsættes med 80 kr. om måneden fra den 1. juli og resten af 1990, med 115 kr. pr. måned i 1991 og med 150 kr. pr. måned i 1992.

Det Radikale Venstre anbefaler dette lovforslag.

#### **Lysholm Christensen (KRF):**

Hr. Holger K. Nielsen brugte det meste af sin ordførertale tid på at komme med nogle kommentarer til Kristeligt Folkeparti, og hr. Holger K. Nielsen blev så hurtigt færdig med sin tale, at jeg ikke nåede at bede om en kort bemærkning. Jeg havde forestillet mig, at taleren også skulle knytte nogle andre bemærkninger til lovforslaget, men jeg må måske tage det som en ære, at hr. Holger K. Nielsen bruger sin tale tid på os. Jeg vil da godt lige svare på de spørgsmål, der i den forbindelse blev stillet.

Der blev lavet en kobling med den børnefamilieydelse, som Kristeligt Folkeparti sørgede for i forbindelse med finanslovforliget. Nu må jeg først sige, at det ikke er alle børnefamilier – det havde vi gerne set – det er kun op til 4 år, men det er en lille ting i den forbindelse.

Jeg må sige til hr. Holger K. Nielsen, at denne børnefamilieydelse har intet med det foreliggende lovforslag at gøre. Det er to helt forskellige ting, vi her taler om. Børnefamilieydelsen gives til børnefamilier til dækning af de udgifter, som vi ved at børnefamilierne har, og det skal ses isoleret. Dette vil naturligvis ramme nogle børnefamilier, ligesom det vil ramme nogle pensionister, men det er en helt anden sag, og de to ting skal efter vores bedste overbevisning ikke kædes sammen.

Så vil jeg sige, at det naturligvis ikke er al lovgivning, der er lige fornøjelig at have med at gøre. At medvirke til beskæring af boligsikring og boligydelse hører naturligvis ikke til det mest morsomme arbejde, det vil jeg straks erkende, men vi gør det med alle sanser åbne. Vi har overvejet, hvad det er, vi medvirker til. Vi har hørt signaler fra baglandet. Vi har regnet på det, og vi ved, hvad vi er med til.

Det er ikke kun, fordi vi føler os forpligtet på finanslovforliget, men allerede dengang gjorde vi os klart, at dette kunne være upopulært. Det kan vel anskues på den måde, at i disse økonomisk stramme tider må en finanslov nødvendigvis indeholde nogle upopulære elementer, ellers er den ikke ansvarlig.

Vi har ikke kunnet komme uden om den kendsgerning, som vi vil betegne det som, at netop pensionister har haft en bedre reallønsudvikling end så mange andre grupper i vores samfund. Dermed være ikke sagt, at pensionister har det for godt, bestemt ikke, men vi mener, det er dokumenteret, at her har man en mere positiv udvikling i den disponible realløn, end man har i visse andre samfundsgrupper. Og når det er pensionisterne, der rammes, er det ud fra den ganske enkle kendsgerning, at det er den største gruppe, som er modtager af disse ydelser.

Vi mener, at vi er nødt til at forsøge at dæmpe den opdrift, der er i området, og dermed vil vi ikke betegne dette som en besparelse. Vi vil sige, vi dæmper en opdrift, en udvikling i udgifterne på Boligministeriets område, som vi ikke kan sidde stille med korslagte arme og se på. Vi må gøre noget ved det.